

La caputxeta, l'avia, el llop i el llenyetaire

Vet aquí una vegada, que en un racó no molt llunyà, s'esdevingué una història de la qual tothom sabia el final, però ningú quan acabaria... Corria la tardor del 2012, quan un grup d'entitats va encarregar a la caputxeta un tasca transcendental i importantíssima.

- Caputxeta, confiem en tu! - deia un.
- No ens fallis caputxeta! - deia l'altra...

I així fou. La noia es calçà les quetxua, es posà la capa i el mocador i va emprendre el camí! Actualment, encara es discuteix si el mocador que portava era groc, blau i, si com diu la llegenda, era, efectivament, vermell.

- Ves en compte caputxeta, que el camí és llarg i hi ha molts perills! - li deia un ancià experimentat. I prou que ho sabia la caputxeta! No feia falta que ningú li expliqués com de difícil es plantejava el camí!

Com era d'esperar, va topat, al cap de ben poc, amb l'incondicional: el llop! Ja se'l coneixia bé... ell la va ensabonar i li va dir que l'ajudaria! Oi tant!

- Agafa aquest camí bufona, que és el millor, el més ràpid i el més segur!

I mentre deia això, el llop s'escarxofava al bell mig del camí per on volia circular la caputxeta impedint-li el pas... sense cap altre remei, va emprendre el camí que li quedava, el que li va recomanar el llop. És cert que al principi, el camí era ampli, lluminós, ple de floretes, papallones i ocellets... per allà es va trobar el llenyetaire, un vell conegut i bon amic que coneixia l'empresa de la caputxeta:

- Molts ànims caputxeta! Aquí em tens pel que faci falta! I ves en compte amb el llop, eh! - deia l'home preocupat.

Aviat, va topat de nou amb el llop... corria... i darrere seu el perseguien un grup de policies... el llenyetaire en veure-ho, va creuar-se al camí del llop i amb una estirada de pota magistral, va fer entrebancar la bèstia que va caure dins d'un bassal llefiscós de color platejat i de temperatura incerta...

Així anà passant el temps... poc a poc, les papallones es van anar convertint en insectes voladors emprenyadors, els ocellets ja no eren pardalets i es convertien en corbs i voltors i les floretes esdevenien punxants i urticants.... La caputxeta començava a estar-ne farta de tot plegat... però seguia endavant...

Un bon dia arribà a casa l'avia. Estranyament, la porta era oberta... entrà. Com sempre, la decoració de la casa seguia implacable, però, com de costum, si miraves al racons o sota les catifes.... no era massa polida la dona... i ja se sap, tot allò que escombrava ho apilava pels racons... Però allà estava ella, dolça, simpàtica, agradable... mmm agradable? Li va notar un to que no li coneixia... asseguda al seu balancí, li va donar la benvinguda... ja de seguida va veure alguna cosa estranya en ella... eren les orelles! Quines orelles més grosses àvia! Mare meva! Què t'ha passat?

- Res filla, res... no facis cas... Què m'has vingut a explicar?

La caputxeta va començar a contar-li tota la història, amb pèls i senyals. La dona escoltava atenta amb un interès aparent però força convincent... Així va ser com l'avia li va dir a la caputxeta exactament què havia de fer. I ai déu meu! Quina feinada!!! I quin dineral! I quanta paperassa! Però l'àvia jurava i perjurava que ho tindriem aviat, que no podia ser que portés tres anys de camí! Fins i

tot, va convidar a la caputxeta a l'assemblea de iaies de Sant Roc! I, malgrat totes tenien aquelles orelles sospitoses, van aplaudir i felicitar a la caputxeta!

Però arribà el maig del 2015... i la caputxeta seguia sense allò que feia tant temps que buscava. Així que, enfadada, va plantar-li cara a l'avia i li va dir que ja n'hi havia prou! Llavors, l'avia, dolça i atenta com havia estat sempre va canviar la cara, va canviar el posat, se li injectaven els ulls de sang... i llavors és quan la caputxeta va confirmar el que ja sabia... era el llop vestit de vella! La bèstia es va desfer ràpid de la disfressa, va enxampar la caputxeta pel coll i, quan li anava a clavar mossegada..... va aparèixer el llenyataire! D'un cop de peu, va fer sortir a l'avia per la finestra o per la xemeneia, és igual, va assegurar-se que estava ben lluny i es va dirigir a la caputxeta:

- Caputxeta, s'han acabat les àvies, s'han acabat els llops. Jo seré la teva ajuda.

Una mica més alleujada, la caputxeta va veure com era cert que era més fàcil entendre's amb el llenyataire. Ell va convidar altra vegada a la caputxeta a l'assemblea de Sant Roc, aquest cop amb més llenyataires que àvies, tot i que a tots se'ls intuïen les mateixes orelles peludes i punxegudes..A cap i a la fi, tot seguia al mateix ritme... lent, peresós...

Però un bon dia, la caputxeta va girar un revolt i... no s'ho podia creure! Ja estava al final del camí! Va arrencar a córrer mig engegada per un sol radiant, intuïa el llenyataire que li obria els braços i... de cop... fosc. Nit. El camí tornava a fer pujada... el llop havia engrapat al llenyataire. La caputxeta veia com la bèstia l'amenaçava:

- Ets un prevaricador! Tu mai podràs ajudar a la caputxeta! Almenys mentre jo estigui aquí! - grunyia i escopia cada una de les paraules mostrant els seus ullals...

El llenyataire, doncs, va fer-se enrere... havia d'anar amb peus de plom... i tant enrere es va fer que la caputxeta va deixar de creure en ell. Es trobava sovint amb el llenyataire. Ell li deia que l'acompanyaria fins al final del camí, però sempre feia mitja cua al cap d'uns metres. Sempre posava una excusa o altra... és que tinc una llaga al peu; és que he portat la destal a arreglar però el ferrer no m'ho ha fet dins del termini; és que aquests arbres cada cop són més gruixuts; és que els del gremi d'oficis del bosc em tenen amargat; etc. etc.

Finalment, la caputxeta, cansada i farta de tothom va decidir deixar de caminar. Portava gairebé cinc anys. Les cames se li havien fet fortes; el farcell cada vegada era més ple i ella cada vegada estava més en forma per carregar-lo; la caputxa li feia nosa perquè li feia ombra als ulls i les sabates ja no li feien falta. De dins del farcell, va treure unes ales i un martell. Va emprendre el vol amunt, amunt, cap als núvols, des d'on pugues veure el final del camí. I un cop el va tenir localitzat, s'hi va llançar de cap, martell en mà i amb tota l'energia i la força de la legitimitat i de l'empenta dels seus. Ella ja no era la noieta bufona que va partir indecisa per un camí incert. Ella ja no estava sola. Ella eren desenes, centenars, milers de persones i de raons i res la podia aturar! Res! I quan era a punt de donar el cop de martell, el llenyataire va córrer:

- No hi facis caputxeta! Hem trobat el camí!

Llavors sí... el llenyataire va córrer a oferir a la caputxeta part d'allò que tant havia anhelat. Ella accepta, però no claudica... ara ja sap que res és el que sembla i que fins que no tingui el pa sencer no deixarà de lluitar i insistir. Això sí, ara ja, ningú la traurà d'allà, peti qui peti, passi el que passi. Ara li toca seguir treballant per emprendre una nova meta. Sap que no serà fàcil, però avui la caputxeta és més forta, més valenta, més decidida. Cal seguir somiant i cal seguir lluitant però sempre, sempre, amb una cantarella, un somriure i amb un got sempre apunt per brindar!

Nens i nenes, nois, nois, senyors i senyores, vet aquí un gos, vet aquí un gat... aquest conte no s'ha acabat!